

Sygn. akt I CSK 30/07

POSTANOWIENIE

Dnia 25 maja 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Tadeusz Wiśniewski (przewodniczący)
SSN Józef Frąckowiak
del. SSA Marta Romańska (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa Zakładów "D."

przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Prezydenta Miasta W.

o ustalenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 maja 2007 r.,

skargi kasacyjnej strony powodowej

od postanowienia Sądu Apelacyjnego

z dnia 6 października 2006 r., sygn. akt [...],

uchyla zaskarżone postanowienie.

Uzasadnienie

Przedsiębiorstwo Państwowe Zakłady „D.”, w związku z wypowiedzeniem mu dotychczasowej stawki opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste nieruchomości, złożyło do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w W. wniosek o ustalenie, że podwyższenie opłaty za użytkowanie wieczyste było nieuzasadnione. Od orzeczenia Samorządowego Kolegium Odwoławczego w W. z 25 lutego 2005 r. oddalającego ten wniosek, Przedsiębiorstwo złożyło sprzeciw, przekazany do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w W.

Prezydent Miasta W., który złożył oświadczenie o wypowiedzeniu powodowi stawki opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste gruntu, po przekazaniu sprawy na drogę postępowania cywilnego wniósł o odrzucenie pozwu, wskazując na brak własnej zdolności sądowej, a nadto – po sprecyzowaniu oznaczenia pozwanego – wskazał na brak tożsamości pomiędzy podmiotami, które powód identyfikował jako pozwanych w sprawie.

Postanowieniem z 20 lipca 2006 r. Sąd Okręgowy w W. określił stronę pozwaną jako Skarb Państwa – Prezydenta Miasta W. i oddalił wniosek pozwanego o odrzucenie pozwu. Sąd Okręgowy powołał się na art. 78 ust. 3 ustawy z 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, Dz. U. t.j. z 2004 r., nr 261, poz. 2.603 ze zm. (dalej – u.g.n.), z którego wynika, iż wniosek o ustalenie, że aktualizacja opłaty z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości jest nieuzasadniona zastępuje pozew i winien być złożony przeciwko właściwemu organowi. Skoro powód, dostosowując się do brzmienia ustawy, złożył wniosek przeciwko Prezydentowi Miasta W., to trudno jest uznać, żeby dookreślenie strony pozwanej już na etapie postępowania sądowego prowadziło do zmiany tożsamości pozwanego podmiotu. Pozwanym jest bowiem od początku właściciel nieruchomości – Skarb Państwa.

W zażaleniu na postanowienie z 20 lipca 2006 r. pozwany zarzucił, że zostało ono wydane z naruszeniem prawa materialnego, to jest art. 78 ust. 3 w zw. z art. 80 ust. 2 u.g.n. oraz z naruszeniem prawa procesowego, to jest art. 70 § 1 k.p.c. w zw. z art. 199 § 1 pkt 3 k.p.c., art. 71 k.p.c., art. 67 § 2 k.p.c., art. 202 k.p.c. Pozwany

wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia, zniesienie postępowania prowadzonego w warunkach nieważności i odrzucenie wniosku, przy zasądzeniu na jego rzecz kosztów postępowania.

Postanowieniem z 6 października 2006 r. Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżone postanowienie w ten sposób, że pozew odrzucił. Sąd Apelacyjny odwołał się do art. 199 § 1 pkt 3 k.p.c. i wskazał, że przepis ten jest podstawą odrzucenia pozwu w przypadku, gdy jedna ze stron nie ma zdolności sądowej albo gdy powód nie ma zdolności procesowej, a także wtedy, gdy za stronę nie działa jej przedstawiciel ustawowy lub w składzie organów jednostki organizacyjnej będącej powodem zachodzą braki uniemożliwiające działanie. Odrzucenie pozwu następuje jednak dopiero wtedy, gdy brak nie zostanie uzupełniony.

Wniosek o ustalenie wysokości opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego składa się nie przeciwko „właściwemu organowi”, lecz przeciwko właścicielowi nieruchomości oddanej w użytkowanie wieczyste, to jest Skarbowi Państwa lub jednostce samorządu terytorialnego, a stronami postępowania zmierzającego do aktualizacji opłaty rocznej są strony stosunku prawnego nawiązanego w wyniku zawarcia umowy użytkowania wieczystego. Stosownie do art. 11a ustawy o samorządzie gminnym – Prezydent Miasta W. jest jedynie organem gminy W. i nie ma zdolności sądowej w zakresie spraw cywilnych. Jeśli natomiast stroną w tym procesie ma być Skarb Państwa, to prawidłowe oznaczenie pozwanego winno zawierać to określenie ze wskazaniem właściwej państwowej jednostki organizacyjnej, z którą wiąże się dochodzone roszczenie. Prawidłowe oznaczenie pozwanego jest obowiązkiem powoda, aktualnym szczególnie wtedy, gdy powód jest fachowo reprezentowany. Tymczasem organ wskazany przez powoda w przedmiotowej sprawie może działać zarówno za Gminę W., jak i – w zakresie gospodarowania nieruchomościami – za Skarb Państwa. Ta wada pozwu powoduje konieczność jego odrzucenia (art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 387 § 2 k.p.c.).

W skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Apelacyjnego z 6 października 2006 r., opartej na podstawie art. 398² § 1 pkt 2 k.p.c., powód zarzucił, że kwestionowane przez niego postanowienie wydane zostało z naruszeniem art. 199

§ 1 pkt 3 k.p.c. w zw. z art. 78 ust. 2 i 3 oraz art. 80 ust. 2 u.g.n. poprzez uznanie, iż powód we wniosku o aktualizację opłaty rocznej w sposób nieprawidłowy oznaczył stronę pozwaną, a wskazał przy tym podmiot nie posiadający zdolności sądowej. Powód utrzymywał, że oznaczenia podmiotu, przeciwko któremu wniosek został skierowany dokonał zgodnie z dyspozycją art. 78 ust. 3 u.g.n. Właściwym organem, przeciwko któremu należało skierować wniosek był Prezydent Miasta W., jako organ reprezentujący Skarb Państwa. Takie oznaczenie strony koresponduje z treścią skierowanych do powoda oświadczeń o wypowiedzeniu stawki opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste, a gdyby zaakceptować pogląd Sądu Apelacyjnego, to i te oświadczenia należałoby uznać za nieskuteczne.

Wniosek złożony w trybie art. 78 ust. 3 u.g.n. zastępuje pozew dopiero z chwilą wniesienia sprzeciwu od orzeczenia samorządowego kolegium odwoławczego, ale to nie oznacza, że od samego początku ma spełniać wymagania pozwu, łącznie z „właściwym oznaczeniem stron”. Wniosek ten jest najpierw rozpatrywany na drodze administracyjnej, a zatem do jego formy mają zastosowanie przepisy kodeksu postępowania administracyjnego dotyczące podania. Wniosek złożony przez powoda spełniał te wymagania, a po jego przekazaniu na drogę postępowania przed sądem powszechnym zachowana pozostaje tożsamość podmiotu, przeciwko któremu ma toczyć się postępowanie.

Z powołaniem się na zarzuty streszczone wyżej, powód wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

1. Ocenę zasadności skargi kasacyjnej trzeba zacząć od przypomnienia, że stosunek użytkowania wieczystego ma charakter cywilny, a treść tego stosunku jest, co do zasady, kształtowana umownie (por. uchwały Sądu Najwyższego z 8 lutego 1994 r. III CZP 188/93, OSNC 1994, nr 9, poz. 169 i z 21 kwietnia 1994 r., III CZP 36/94, OSNC 1994, nr 11, poz. 209). Oplata roczna za użytkowanie wieczyste jest świadczeniem cywilnoprawnym, bez względu na źródło powstania użytkowania wieczystego. Czynności polegające na oznaczeniu jej wysokości także

mają charakter cywilny, a wysokość opłaty rocznej, przy zastosowaniu właściwej stawki procentowej, ustalana jest umownie (art. 238 k.c. i art. 75 ust. 5 u.g.n.).

Zgodnie z art. 77 ust. 1 i 3 u.g.n., wysokość opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej może być aktualizowana, nie częściej niż raz w roku, jeżeli wartość tej nieruchomości ulegnie zmianie. Aktualizacji opłaty rocznej dokonuje się z urzędu albo (w przypadkach oznaczonych w art. 81 u.g.n.) na wniosek użytkownika wieczystego, na podstawie wartości nieruchomości gruntowej określonej przez rzeczoznawcę majątkowego. Z art. 78 ust. 1 u.g.n. wynika, że właściwy organ zamierzający zaktualizować opłatę roczną z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej powinien wypowiedzieć na piśmie wysokość dotychczasowej opłaty, do dnia 31 grudnia roku poprzedzającego, przesyłając równocześnie ofertę przyjęcia jej nowej wysokości. W wypowiedzeniu należy wskazać sposób obliczenia nowej wysokości opłaty i pouczyć użytkownika wieczystego o sposobie zakwestionowania wypowiedzenia. Do wypowiedzenia dołącza się informację o wartości nieruchomości oraz o miejscu, w którym można zapoznać się z operatem szacunkowym. Do doręczenia wypowiedzenia stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego. Jeśli użytkownik wieczysty nie zakwestionuje wypowiedzenia, ofertę uznaje się za przyjętą i strony poczynawszy od 1 stycznia roku następującego po roku, w którym wypowiedziano dotychczasową wysokość opłaty, obowiązuje nowa jej wysokość.

W zgodzie z art. 78 ust. 2 u.g.n. użytkownik wieczysty może, w terminie 30 dni od dnia otrzymania wypowiedzenia, złożyć do samorządowego kolegium odwoławczego, właściwego ze względu na miejsce położenia nieruchomości, wniosek o ustalenie, że aktualizacja opłaty jest nieuzasadniona albo jest uzasadniona w innej wysokości. Z art. 78 ust. 3 u.g.n. wynika, że wniosek składa się przeciwko właściwemu organowi.

Od orzeczenia kolegium właściwy organ lub użytkownik wieczysty mogą wnieść sprzeciw w terminie 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia. Wniesienie sprzeciwu jest równoznaczne z żądaniem przekazania sprawy do sądu powszechnego właściwego ze względu na miejsce położenia nieruchomości. W razie wniesienia sprzeciwu w terminie, orzeczenie traci moc, nawet gdy

sprzeciw odnosi się tylko do części orzeczenia (art. 80 ust. 1 i 3 u.g.n.). W postępowaniu cywilnym toczącym się na skutek sprzeciwu wniosek, o którym mowa w art. 78 ust. 2, zastępuje pozew (art. 80 ust. 2 u.,g.n.).

Do aktualizacji opłaty rocznej, czyli do zmiany jej stawki, dochodzi zatem na podstawie oświadczeń stron stosunku użytkowania wieczystego, a w razie braku zgody pomiędzy nimi, wysokość tej opłaty kształtuje orzeczenie organu administracji względnie sądu (pogląd o konstytucyjnym charakterze orzeczenia sądu ustalającego nową wysokość opłaty rocznej wyraził Sąd Najwyższy w uchwale z 23 czerwca 2005 r., III CZP 37/05, OSNC 2006, nr 5, poz. 82).

Procedura rozstrzygnięcia sporów w sprawie aktualizacji opłaty za użytkowanie wieczyste ma charakter dwustopniowy, mieszany, administracyjno-sądowy (por. orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z 13 marca 1996 r., K 11/95, OTK 1996, nr 2, poz. 9). Sprawy na tle sporów o zasadność aktualizacji opłaty za użytkowanie wieczyste przekazane zostały przez ustawodawcę w pierwszej kolejności do rozstrzygnięcia w postępowaniu prowadzonym przez samorządowe kolegia odwoławcze, które są organami administracji. Dopiero po zakończeniu tego postępowania każda ze stron umowy może żądać rozstrzygnięcia sporu przez sąd powszechny, a swoje prawo realizuje przez złożenie sprzeciwu od orzeczenia kolegium. Taki sposób skonstruowania drogi ochrony prawnej stwarza stan przejściowej niedopuszczalności drogi postępowania sądowego w sprawach, o których mowa w art. 78 u.g.n.

Procedurę stosowaną przez samorządowe kolegia odwoławcze w postępowaniu prowadzonym w związku ze złożeniem wniosku, o jakim jest mowa w art. 78 u.g.n. ustawodawca uregulował w art. 79 u.g.n., a w ust. 7 tego przepisu wskazał, że do postępowania przed kolegium stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego o wyłączeniu pracownika oraz organu, o załatwianiu spraw, doręczeniach, wezwaniach, terminach i postępowaniu, z wyjątkiem przepisów dotyczących odwołań i zażaleń oraz przepisy o opłatach i kosztach. Z zakresu odesłania wynika, że w postępowaniu dotyczącym aktualizacji opłaty za użytkowanie wieczyste nieruchomości nie znajdują zastosowania wszystkie przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego

regulujące procedurę jurysdykcyjną, a postępowanie w przedmiocie aktualizacji opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste ma charakter swoisty, jest postępowaniem administracyjnym szczególnego typu.

2. Podmiotami stosunku użytkowania wieczystego są - będący właścicielem nieruchomości gruntowej - Skarb Państwa, jednostka samorządu terytorialnego lub związek jednostek samorządu terytorialnego oraz osoba fizyczna lub prawna, której oddano nieruchomość w użytkowanie wieczyste (art. 232 § 1 k.c.). Oświadczenia odnoszące się do treści użytkowania wieczystego, w tym i o wysokości opłat rocznych, składa użytkownikowi wieczystemu właściciel nieruchomości. Skoro użytkowanie wieczyste może powstać tylko na nieruchomości gruntowej Skarbu Państwa, jednostki samorządu terytorialnego lub związku jednostek samorządu terytorialnego, to za tę osobę prawną, także w zakresie tego stosunku prawnego, muszą działać jej organy w sposób przewidziany w ustawie i opartym na niej statucie (art. 38 k.c.).

W art. 78 ust. 1, 3 i 4, art. 79 ust. 2 i 6, art. 80 ust. 1, art. 81 ust. 1 u.g.n. ustawodawca nie wspomina jednak o „właścicielu nieruchomości” oddanej w użytkowanie wieczyste, za to używa pojęcia „właściwy organ”. Z brzmienia tych przepisów wynika, że „właściwy organ” ma dokonywać czynności w zakresie stosunku użytkowania wieczystego (wypowiedzenie wysokości opłaty rocznej – art. 78 u.g.n.) i w postępowaniu wywołanym wnioskiem o aktualizację opłaty (żądanie zwrotu kosztów – art. 79 ust. 6 u.g.n., wniesienie sprzeciwu – art. 80 ust. 1 u.g.n.), a i sam wniosek w przedmiocie aktualizacji opłaty ma być złożony przez użytkownika wieczystego „przeciwko właściwemu organowi” (art. 79 ust. 3 u.g.n.). Z kontekstu, w jakim w przytoczonych wyżej przepisach używane jest pojęcie „właściwy organ” nie można jednak wnioskować, że wyrażają one intencję ustawodawcy przyznania zdolności prawnej, a następnie - sądowej w postępowaniu o aktualizację opłaty za użytkowanie wieczyste, organom osób prawnych będących właścicielami nieruchomości oddanych w użytkowanie wieczyste. Organy osób prawnych nie mają zdolności prawnej, nie są zatem podmiotami praw o charakterze cywilnym. Z tej przyczyny nie została im też przyznana zdolność sądowa i nie mogą występować w procesie cywilnym jako strona (art. 64 § 1 k.c.). W obrocie cywilnym

organy osób prawnych podejmują działania wyłącznie za te osoby prawne, w strukturach których istnieją.

W świetle powyższego należy przyjąć, że pojęcie „właściwy organ” używane przez ustawodawcę w art. 78 ust. 1, 3 i 4, art. 79 ust. 2 i 6, art. 80 ust. 1, art. 81 ust. 1 u.g.n. oznacza organ osoby prawnej, która jest właścicielem nieruchomości oddanej w użytkowanie wieczyste, uprawniony do podejmowania za właściciela czynności w zakresie stosunku użytkowania wieczystego. Czynności organu muszą być identyfikowane z działaniem samego właściciela nieruchomości i to samo odnieść trzeba do czynności podejmowanych przez użytkownika wieczystego przeciwko „właściwemu organowi” za osobę właściciela nieruchomości.

Organ składający oświadczenie, o jakim mowa w art. 78 ust. 1 u.g.n. ma obowiązek wskazać osobę prawną, za którą podejmuje tę czynność i ten sam obowiązek odnieść trzeba do każdego innego oświadczenia składanego w ramach trybu aktualizacji opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste stworzonego w przepisach art. 78 – 81 u.g.n. Użytkownik wieczysty, który nie godzi się na zaproponowaną mu w opisanym wyżej trybie stawkę opłaty rocznej składa do samorządowego kolegium odwoławczego wnioski o aktualizację opłaty przeciwko tej osobie prawnej, za którą konkretny organ złożył oświadczenie o wypowiedzeniu dotychczasowej opłaty i ofertę przyjęcia nowej wysokości opłaty.

Konieczność wydania rozstrzygnięcia w zaistniałym sporze w pierwszej kolejności na drodze administracyjnej nie oznacza odstępstwa od wskazanych wyżej reguł identyfikowania stron postępowania o aktualizację opłaty za użytkowanie wieczyste nieruchomości, a obowiązkiem samorządowego kolegium odwoławczego prowadzącego postępowanie w przedmiocie aktualizacji opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste jest prawidłowe oznaczenie stron tego postępowania, z uwzględnieniem atrybutu ich zdolności prawnej. Stronami tego postępowania są strony stosunku użytkowania wieczystego, a zatem osoba fizyczna lub prawna, której oddano nieruchomość w użytkowanie wieczyste oraz będący właścicielem nieruchomości gruntowej - Skarb Państwa, jednostka samorządu terytorialnego lub związek jednostek samorządu terytorialnego, nie zaś organ osoby prawnej będącej właścicielem nieruchomości. Powyższe wynika

z tego, że w art. 79 ust. 7 u.g.n. ustawodawca nie przewidział odesłania do odpowiedniego stosowania w tym postępowaniu administracyjnym przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego o zdolności prawnej i zdolności do czynności prawnych stron postępowania administracyjnego - jurysdykcyjnego (art. 29-30 k.p.a.), ale nawet gdyby takie odesłanie istniało, to charakter praw i obowiązków, których dotyczy postępowanie wymuszałby ocenę zdolności prawnej stron i ich zdolności do czynności prawnych według przepisów prawa cywilnego, stosownie do art. 29 *in. princ.* k.p.a.

Na mocy art. 11 ust. 1 u.g.n. organem reprezentującym Skarb Państwa w sprawach gospodarowania nieruchomościami jest starosta, wykonujący zadanie z zakresu administracji rządowej, a organami reprezentującymi jednostki samorządu terytorialnego są ich organy wykonawcze. Brzmienie art. 12 u.g.n. dowodzi, że organy te dokonują czynności w zakresie gospodarowania nieruchomościami nie jako samodzielne podmioty w obrocie cywilnym, ale „za Skarb Państwa lub jednostkę samorządu terytorialnego”. Starosta nie ma wprawdzie ustrojowo statusu „organu” Skarbu Państwa, ale w sprawach gospodarowania nieruchomościami, a ponadto w postępowaniach sądowych wskazanych w u.g.n. występuje za tę osobę prawną (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 3 października 2002 r., I CKN 448/01, LEX nr 57226).

3. Odnosząc sformułowane wyżej uwagi do okoliczności przedmiotowej sprawy wskazać trzeba, że oświadczenie o wypowiedzeniu stawki opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste nieruchomości złożył powodowi Prezydent Miasta W., bez wskazania (choćby w formie odwołania się do art. 11 ust. 1 u.g.n.), że podejmuje tę czynność za Skarb Państwa (k. 30). Nie może być wątpliwości, że Prezydent Miasta W. miał rozeznanie, za jaką osobę prawną składa oświadczenie woli, a sam powód mógł o tym wnioskować na podstawie danych o osobie właściciela nieruchomości oddanej mu w użytkowanie wieczyste. Stosownie do art. 78 ust. 1 zd. 2 u.g.n., obowiązkiem działającego za Skarb Państwa Prezydenta Miasta W. było pouczenie użytkownika wieczystego „o sposobie zakwestionowania wypowiedzenia”, a zatem także o tym, przeciwko jakiej osobie użytkownik wieczysty winien złożyć przewidziany w art. 78 ust. 2 u.g.n. wniosek do samorządowego kolegium odwoławczego. Ten element pouczenia jest niezbędny

przede wszystkim wtedy, jeśli z oświadczenia o wypowiedzeniu dotychczasowej stawki opłaty rocznej nie wynika jasno, za którą osobę prawną oświadczenie to jest składane, a takie braki miało oświadczenie złożone powodowi. W toku zainicjowanego wnioskiem powoda postępowania Prezydent Miasta W. nie miał wątpliwości, że działa w sprawie za Skarb Państwa, o czym jednoznacznie świadczy brzmienie pełnomocnictwa, na podstawie którego w sprawie występował pracownik urzędu (k. 33). Samorządowe Kolegium Odwoławcze w W. – jak na to wskazuje brzmienie orzeczenia z 25 lutego 2005 r. – nie zadbało jednak o właściwe oznaczenie stron stosunku użytkowania wieczystego, a w konsekwencji także - stron postępowania administracyjnego zakończonego orzeczeniem tego organu. Powyższe nie oznacza jednak, że w fazie administracyjnej postępowania w przedmiocie aktualizacji opłaty za użytkowanie wieczyste nieruchomości istniały wątpliwości co do tego, za którą osobę prawną działa w tym postępowaniu Prezydent Miasta W. Nieuzasadnione jest podnoszenie tych wątpliwości przez Prezydenta Miasta W. dopiero w postępowaniu sądowym, wszczętym na skutek sprzeciwu powoda, w którym to piśmie powód oznaczył strony postępowania w taki sposób, jak uczyniło to Samorządowe Kolegium Odwoławcze w orzeczeniu objętym sprzeciwem. Wcześniej tym samym oznaczeniem posługiwał się w oświadczeniu o wypowiedzeniu powodowi stawki opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste organ działający za pozwanego.

Powód, na którym ciąży obowiązek oznaczenia strony pozwanej, może uściślić jej oznaczenie, jeżeli nie prowadzi ono do naruszenia tożsamości stron, a mylne oznaczenie w pozwie strony pozwanej nie daje samo przez się podstawy do odrzucenia pozwu, gdyż z przebiegu procesu widoczne jest, kogo powód miał właściwie zamiar pozwać. Wbrew stanowisku Sądu Apelacyjnego, sprecyzowanie oznaczenia pozwanego w ten sposób, iż jest to Skarb Państwa, za który działa w procesie Prezydent Miasta W. w okolicznościach przedmiotowej sprawy nie prowadziło do zmiany tożsamości podmiotu pozwanego i było dopuszczalne tak w świetle art. 130 § 1 k.p.c., jak i art. 199 § 2 k.p.c. (por. też postanowienie SN z 4 lutego 2004 r., I CK 342/03, niepubl., postanowienie SN z 24 września 2004 r., I CK 131/04, wyrok SN z 18 czerwca 1998 r., II CKN 817/97, OSNC 1999, nr 1, poz. 16, wyrok SN z 22 czerwca 2006 r., V CSK 139/06, LEX nr 196953).

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398¹ k.p.c. i art. 398¹⁵ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.